

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 5 ust. 1 („Pomoc finansowa na podstawie niniejszego rozporządzenia jest zgodna z politykami Unii”) i art. 5 ust. 2 („Komisja, w porozumieniu z państwami członkowskimi, przyczynia się do wykonania zobowiązań Unii na rzecz większej przejrzystości i odpowiedzialności w dziedzinie udzielania pomocy, w tym poprzez podawanie do wiadomości publicznej informacji na temat wielkości pomocy i jej alokacji, zapewniając, aby dane były porównywalne na szczeblu międzynarodowym oraz łatwo dostępne, wymieniane i publikowane”) rozporządzenia (UE) nr 231/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego instrument pomocy przedakcesyjnej (IPA II) ⁽¹⁾ w odniesieniu do faktu, że byłoby to sprzeczne z ogólnymi zasadami prawa zamówień publicznych.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 1 ust. 3 („Komisja zapewnia, by działania były wdrażane zgodnie z celami mającego zastosowanie instrumentu oraz przy zapewnieniu skutecznej ochrony interesów finansowych Unii”) i art. 1 ust. 6 („Unia stara się propagować, rozwijać i umacniać zasady demokracji, praworządności oraz poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, na których się opiera, poprzez — w stosownych przypadkach — dialog i współpracę z krajami i regionami partnerskimi”) rozporządzenia (UE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 236/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego wspólne zasady i procedury stosowania unijnych instrumentów finansowania działań zewnętrznych ⁽²⁾ w związku z okolicznością, że byłoby to sprzeczne z ogólnymi zasadami prawa zamówień publicznych.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przepisów „Przewodnika udzielania zamówień publicznych i przyznawania dotacji na działania zewnętrzne Unii Europejskiej — praktycznego przewodnika” (ważnego od dnia 2 sierpnia 2018 r.) („PRAG”) dotyczących zakresu tej procedury i przepisów ogłoszenia o zamówieniu (zdefiniowanego powyżej) przyjętego przez instytucję zamawiającą, a w szczególności pkt 17 tego ogłoszenia.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przepisów rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽³⁾, ponieważ pozwana nie uzasadniła swojej decyzji o wykluczeniu skarżących z dalszego postępowania w sprawie udzielenia zamówienia i jednocześnie nie udzieliła skarżącym dostępu do szczegółowego sprawozdania z oceny będącego podstawą zaskarżonej decyzji oraz do informacji na temat korzyści i cech charakterystycznych wykonawców wpisanych krótką listę.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽⁴⁾ („rozporządzenie finansowe”) w związku z niewystarczającym uzasadnieniem podstaw odrzucenia wniosku skarżących o dopuszczenie ich do udziału w postępowaniu, które jest uregulowane w ogłoszeniu o zamówieniu („Contract Notice”).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) (Dz.U. 2014, L 77, s.11).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające wspólne zasady i procedury wdrażania unijnych instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych (Dz.U. 2014, L 77, s. 95).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002.

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2019 r. — DK/GSA

(Sprawa T-537/19)

(2019/C 328/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: DK (przedstawiciele: T. Bontinck i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Agencja Europejskiego GNSS

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Agencji GSA z dnia 20 maja 2019 r. odmawiającej pełnego dostępu do dokumentu „*summary of 26 June 2017 by Mr [X]*”;
- obciążenie Agencji GSA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa przy stosowaniu art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43). W tym względzie skarżący uważa, że decyzja Agencji Europejskiego GNSS (GSA) z dnia 20 maja 2019 r. odmawiająca mu pełnego dostępu do dokumentu „*summary of 26 June 2017 by Mr [X]*” jest niezgodna z prawem w zakresie, w jakim odmowa ta opiera się na wyjątku dotyczącym ochrony bezpieczeństwa publicznego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ rozpatrywany dokument:
  - nie może być związany z aspektami bezpieczeństwa publicznego, gdyż dotyczy sprawy związanej z personelem Agencji; oraz
  - nie może być zaklasyfikowany jako opatrzony klauzulą [RESTREINT/RESTRICTED EU].
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa przy stosowaniu art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001. W tym względzie skarżący twierdzi, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem w zakresie, w jakim odmowa opiera się na wyjątku dotyczącym ochrony danych osobowych osób fizycznych, o których mowa w dokumencie, przewidzianym w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ powołanie się na ten wyjątek byłoby w niniejszej sprawie nieuzasadnione i nieproporcjonalne.

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2019 r. — Casino, Guichard-Perrachon/Komisja

(Sprawa T-538/19)

(2019/C 328/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Casino, Guichard-Perrachon (Saint-Étienne, Francja) (przedstawiciele: adwokaci I. Simic, G. Aubron, O. de Juvigny i T. Reymond)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- w oparciu o art. 277 TFUE stwierdzenie niemożności stosowania w niniejszym przypadku art. 20 rozporządzenia nr 1/2003, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2019) 3761 z dnia 13 maja 2019 r.;
- w oparciu o art. 263 TFUE stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2019) 3761 z dnia 13 maja 2019 r.;